Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі ўніверсітэт

Орган парткома, рэктарата, мясцкома, камітэта ЛКСМБ і прафкома Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна

№ 28 (498) | Субота, 6 кастрычніка 1962 г. | Цана 1 кап.

БАЯВЫ КАЛЕКТЫЎ

Хто будзе адмаўляць, што студэнты — народ вясёлы і працалюбівы?! Песімісты? Э-э, не. Яны, калі і ёсць у саўгасе «Бальшавік» такія, гледзячы на працу студэнтаў, што прыехалі сюды на дапамогу, не возьмуць на душу такі грэх. Вельмі ўжо добра працуюць рабяты.

Дырэктар саўгаса Тамара Аляксандраўна Лагунова, прынцыповая, строгая і разам з тым дабразычлівая жанчына з задавальненнем адгукаецца аб студэнтах:

— Я вельмі задаволена вашымі хлапцамі. За ўвесь час работы — ніводнай заўвагі.

Пасля такіх слоў у мяне і следу не засталося ад той думкі, якая турбавала ў шляху да саўгаса. Мне чамусьці здавалася, што студэнты, людзі, якія схільныя да разумовай працы, да тых гарачых літаратурных спрэчак, што часта ўзнікаюць на філфаку, не змогуць адразу пераключыцца на фізічную працу, што абавязкова будзе перыяд раскачкі. Як бачыце, мяне чакала тут прыемнае расчараванне.

Яшчэ прыемней было сустрэць у гэтай незнаёмай вёсцы Ірыну Шымановіч і Леанарду Яйсо. На занятках звычайна я іх сустракаю ў кофтачках зверх сітцавых сукенак, а тут яны ходзяць у белаcнежных халатах, увішныя, як заўсёды, гаваркія і вясёлыя. У іх незвычайны для студэнтак заняткак — яны паварыхі. Гэта афіцыйна. А хлопцы ж называюць іх «наши хозяюшки». Імі ўсе вельмі задаволены, асабліва пасля нядаўняга сюрпрызу. Раптам за абедам з'явіліся грыбы. Самыя звычайныя свежыя лясныя грыбы. Адкуль? Усе прыемна здзіўлены. Усе ледзь не кінуліся расцалаваць сваіх «хозяюшек». Потым выявілася, што яны толькі рыхтавалі гэтыя грыбы. У лес жа хадзіў студэнт Уладзіслаў Герасімаў. Нагледзіў ён іх тады, калі быў з конямі на начлезе.

Хлопцы цяпер часта жартуюць над ім:

— Ты глядзі, Уладзіслаў, напішаш потым з успамінаў другі «Бежын луг»!..

Смех, жарты, праца ў гэтых хлапцоў зліваюцца ў адно і чымсьці нагадваюць бесклапотную весялосць. На некаторы час забыты канспекты, аўдыторыі і шумны горад. Рытм і камсамольскі запал тут — як два маякі.

Мне шмат расказвалі пра Валянціну Красоўскую. Баявая, энергічная, яна хвіліны лішняй не дасць адпачыць сяброўкам.

— Дзяўчаткі, мы сюды не сядзець прыехалі. Час не чакае. Восень!..

А колькі тут такіх, як Валя! Нястомна, з дня ў дзень працуюць студэнты на палях.

Здавалася б, што пасля такой работы будзе ныць і спіна, і рукі, і ногі. Дык не, не паспее апусціцца вечар, як песняй, прыпеўкай, звонкім дзявочым смехам напаўняецца вёска. І цэнтрам прыцягнення ў гэтай весялосці — акардыяніст Хведар Чэрня. Тут жа на вуліцы — танцы. Танцуюць усе — студэнты і саўгасная моладзь. Прапяюць другія ці трэція пеўні, а па ціхіх вуліцах усё яшчэ прагульваюцца пары, аб чымсьці сваім гамоняць.

Зусім нядаўна хтосьці выказаў думку: перад ад'ездам даць свой развітальны канцэрт рабочым саўгаса. Прапанову гэтую адразу ж падхапілі, і ўжо цяпер пасля працоўнага дня поўным ходам ідуць рэпетыцыі. Вядучы гэтага канцэрта Міхаіл Знак састаўляе праграму, «хозяюшки» Леанарда і Іра рыхтуюць песні, непаседа Валя Красоўская — мастацкае чытанне. Пачынаючыя паэты Рыгор Семашкевіч, Казімір Камейша, Эдуард Зубрыцкі, Хведар Чэрня прачытаюць свае новыя вершы, якія напісаны тут жа, у саўгасе.

В. ГРОДНІКАЎ,
сакратар камітэта камсамола філфака.

ПРЫЗВАННЕ

З Генадзіем Мяцельскім я упершыню сустрэўся ў 1959 годзе. Сакратар Уздзенскага райкома камсамола Кліменцій Шынкарык неяк шматзначна падміргнуў нам, членам бюро, і сказаў:

— А цяпер паслухаем сакратара камсамольскай арганізацыі школы-інтэрната. Папрасіце, калі ласка, Генадзія.

Шчыра кажучы, я ўжо чуў неяк пра гэтага выдатнага важака моладзі, але сустракацца з ім не даводзілася. Я ўяўляў сабе Генадзія чамусьці статным, моцным юнаком, з пышнай шавялюрай, з даверлівым адкрытым позіркам і заўсёды ў суправаджэнні ватагі школьнікаў. І калі на парозе з'явіўся невялікага росту, сціплы хударлявы хлапец, ды яшчэ ў акулярах, — я міжволі ўсміхнуўся. Нічога не засталося ад таго вобраза, які я так старанна маляваў сабе.

Але па меры таго, як Гена уводзіў членаў бюро ў курс сваіх спраў, як паступова, крок за крокам, апавядаў аб камсамольскай рабоце і добрых справах школьнікаў, мной аваладвалі сімпатыі да яго, схаваць якія было ўжо не ў сілах. Я пераканаўся, што гэта сапраўды здольны важак, і за скупымі словамі яго ўбачыў вялікія справы, невычарпальную энергію, сапраўдны камсамольскі запал. Нават і цяпер ён з'явіўся ў райком не адзін. За дзвярыма прыглушана шчабяталі хлопчыкі і дзяўчынкі, што яшчэ ўчора насілі чырвоныя піянерскія гальштукі, а сёння з хваляваннем прыціскаюць да грудзей чырвоныя кніжачкі, прышпільваюць значкі з блізкім і дарагім сілуэтам.

— Вы разумееце, — не змог схаваць свайго захаплення сакратар райкома, калі Генадзій пакінуў кабінет, — якая сіла прыцягнення ў гэтага юнака? Я нават здзівіўся, што аўтарытэт камсорга сярод школьнікаў большы, чым нават у некаторых педагогаў.

Я ўжо не сумняваўся, што далейшы свой лёс Генадзь звяжа з педагагічнай дзейнасцю, і не памыліўся.

Генадзій Мяцельскі.

Зноў давялося мне сустрэцца з Генадзіем Мяцельскім ва універсітэце, у шумнай студэнцкай сям'і. Ён расказваў сваім аднакурснікам аб роднай школе, педагогах. Трэба было бачыць той агеньчык, што з'яўляўся ў яго прыжмураных вачах, калі ён адкрываў сваім слухачам новы характар, расказваў аб тым ці іншым чалавеку, ярка абмалёўваў падзеі. І, дзіўная рэч, ва ўсякім чалавеку Генадзь адкрываў толькі дадатнае, чалавечнае, добрае.

«Якім жа павінен быць ты сам?» — падумалася мне.

Адказ на гэтае пытанне даюць яго аднакурснікі, студэнты III курса аддзялення беларускай мовы і літаратуры:

— Гена — наш любімец. Не знойдзеш чалавека, які б сказаў аб ім хоць адно дрэннае слова. Выдатны таварыш, здольны студэнт, чулы і ўважлівы чалавек — вось ягоная характарыстыка.

Гэта сапраўды так. У кожнага чалавека ёсць сваё прызванне. Дзеля здзяйснення сваёй мэты ён жыве, вучыцца, ідзе па крутых жыццёвых сцежках. Выхоўваць маладое пакаленне будаўнікоў камунізма, служыць людзям — прызванне і мэта жыцця Генадзія Мяцельскага.

Фота і тэкст Л. Кузьміцкага.

НАРОДНАМУ КІТАЮ — 13 гадоў

Таварышы М. С. Хрушчоў і Л. І. Брэжнеў накіравалі кіраўнікам Камуністычнай партыі Кітая і Кітайскай Народнай Рэспублікі таварышам Мао Дзэ-дуну, Лю Шао-ці, Чжу Дэ і Чжоу Энь-лаю сардэчныя віншаванні з выпадку нацыянальнага свята — 13-й гадавіны з дня ўтварэння КНР.

М. С. Хрушчоў і Л. І. Брэжнеў жадаюць кітайскаму народу, Камуністычнай партыі і народнаму ўраду Кітая новых поспехаў ў вялікай справе будаўніцтва камунізма, у барацьбе за мір ва ўсім свеце.

Педагагічная практыка пяцікурснікаў

У КЛАС УВАЙШЛА НАСТАЎНІЦА

НА ГЭТЫ раз Ядзвіга зноў чамусьці ўспомніла Марыю Іосіфаўну Жукоўскую, сваю першую настаўніцу. Такі ж, як сёння, сонечны, па-асенняму задумлівы дзень. Сямігадовая дзяўчынка ўпершыню села за школьную парту. Прагучэў званок, і дзеці насцярожана ўставіліся на дзверы. У клас увайшла настаўніца. Прывіталася. Пяшчотная мацярынская ўсмешка асвяціла яе твар. Дапытлівыя, уважлівыя вочкі на працягу ўсяго ўрока ні на мінуту не адрываліся ад Марыі Іосіфаўны. Дзеці адразу ж даверыліся той, якая ўмела і ўпэўнена павяла іх у далёкі шлях пазнаваць вялікі-вялікі таямнічы свет. Праходзяць гады ўпартай вучобы і нялёгкай працы, ты расцеш, мужнееш. Колькі падзей, уражанняў, людзей праходзіць за жыццё перад табой! Адны з іх захоўваюцца ў тваёй памяці, іншыя забываюцца. Вобраз жа першай настаўніцы тваёй заўсёды трымаеш у сэрцы.

— Чаму я выбрала прафесію педагога? — пытае сябе Ядвіга. — Тут вінаватая Марыя Іосіфаўна, наша добрая, душэўная, любімая Марыя Іосіфаўна, якая ніколі і нідзе не губляла пачуцця чалавечай сардэчнай блізасці да сваіх выхаванцаў.

Іменна дзякуючы ёй Ядвіга, былая яе вучаніца, вось сёння дае ўрок у школе.

Палюбілася прафесія настаўніцы дзяўчыне моцна, назаўсёды, на ўсё жыццё. «Эх, каб такой стаць, як Марыя Іосіфаўна!» — думка залезла ў галаву маленькай Ядзвізе з першага ж класа, а дакладней, з першага ўрока.

Сёння Ядзвіга стаіць перад класам. Студэнтка-практыкантка дае ўрок па геаграфіі ў 8-в класе 19-й мінскай школы. Вочы вучняў быццам пытаюцца: «Ці здолееш з намі саўладаць? Пабачым, якая ты настаўніца!». Ядзвіга пераводзіць позірк на заднія парты. Там, на «камчатцы», размясціліся студэнты 5 курса геафака. Жана Капілевіч, Святлана Дамарацкая, Яўген Хаменя, Марыя Рэкун і Вера Герасімёнак разам з ёй праходзяць педагагічную практыку ў гэтай школе. З імі сядзіць метадыст Клаўдзія Мікітаўна Шумакова. У яе позірку Ядзвіга чытае: «Усё ідзе добра. Першыя свае чатыры ўрокі ты правяла выдатна. Ты ўжо самастойная настаўніца».

— Раскажыце, калі ласка, аб фізіка-геаграфічных асаблівасцях ракі Волгі.

Практыкантка выклікае адказваць Сярожу Гіля. Матэрыял вучань выкладае добра, але падвяла карта, не змог паказаць усе ўзвышшы Еўрапейскай часткі СССР. Адзнака — «4».

На апытванне дамашняга задання Ядзвіга затрачвае 15 мінут, потым выкладае новую тэму «Прыродныя зоны Усходне-Еўрапейскай раўніны». Тут здараецца непрадбачанае. Саша Пестракоў раз-пораз імкнецца апярэджваць студэнтку і ўголас выкрыквае наперад назвы асобных дрэў і жывёл. Ён прачытаў гэты матэрыял раней. «Як зрабіць?». На заўвагу ён не рэагаваў. Хоча пакрасавацца перад класам сваімі ведамі. Вучань перашкаджае тлумачыць матэрыял, парушае дысцыпліну. «Папрасіць з класа? Так можна сарваць урок».

— Пестракоў! Дайце, калі ласка, дзённік!

Пасля ўрока ў дзённіку паявіцца запіс. Пестракоў сядзіць

(Заканчэнне на 2 стар.)

Універсітэт за тыдзень

25 верасня на гістарычным факультэце адбылася сустрэча з Я. В. Петушковай, дэлегатам Сусветнага фестывалю моладзі і студэнтаў у Хельсінкі.

У мінулую пятніцу адбыўся семінар камсамольскага актыву універсітэта. На семінары вопытам сваёй камсамольскай работы падзяліліся важакі моладзі старэйшых курсаў.

У нядзелю ў біёлага-геаграфічным корпусе адбыўся вечар адпачынку ўдзельнікаў універсітэцкай мастацкай самадзейнасці.

ВЕРШЫ МІКОЛЫ МАЛЯЎКІ

ДЗЯДЫ

Вясной Абалянка трызніць,
Зямля ачунае ледзь, —
Выходзяць дзяды на прызбы
Старыя спіны пагрэць.

Паскінула сонца з луга
Зляжалую бель прасцін.
Цяпер бы ўслед за плугам
Па свежай зямлі прайсці.

Цяпер бы ім жменяю поўнай
Зярнят у раллю сыпнуць,
Сваю маладосць успомніць
Ды хоць на хвіліну вярнуць.

Калі Абалянка капрызна
Змывае зімы сляды,
Ці бачылі вы? — на прызбах
Ад сонца плачуць дзяды.

ЧАРНІЦЫ

Чаго няма ў лясных зазеках!
Шкада спускаць ялін, бяроз —
Сыры падзол на лесасеках
Густым чарнічнікам парос.

Не зробіш, асцярожны, кроку,
Калі чарніцаў шкадаваць.
Ніжэй кален — у сінім соку —
Штаны не трэба фарбаваць.

Даўно збіраўся я сябрамі
Чарніцаў маме пераслаць.
Хоць і багатымі барамі —
Па бобцы трэба іх збіраць,

Ды не гарэў ад нецярпення,
Цягнуў, адкладваў, як даўгі.
А недзе дома без варэння
Пяклі на свята пірагі.

* * *

У небе хмары плывуць бялёсыя...
Хмарка, хмарка — плывучы востраў,
Можа ты праплывала над Рослымі,
Над маёю маленькай вёскай?

Прыпыніся, спачні, шчаслівая,
Загрымі перунамі звонка,
Зашапчы серабрыстымі ліўнямі
Пра маю дарагую старонку.

Раскажы мне, госця залётная,
Пра старыя грыбныя палянкі,
Пра лугі-мурагі зялёныя,
Пра далёкую Абалянку.

Ці прыгожа цвіце чаромха
У садку каля ціхай хаты?
І ці гэткі, як быў, чароўны
Лес стары, задуменны, бахматы?

Паплавы ці пакошаны росныя?..
Хмарка, хмарка — плывучы востраў,
Раскажы мне што-небудзь пра Рослыя,
Пра маю дарагую вёску.

Завочная канферэнцыя чытачоў газеты «Беларускі універсітэт»

Шырока асвятляць спартыўнае жыццё універсітэта

У нас ва універсітэце багатыя спартыўныя традыцыі. Шашысты, шахматысты, лёгкаатлеты, фехтавальшчыкі універсітэта шырока вядомы за межамі нашай установы. Імёны Гараева, Базылева, Гаўрычэнкі, Верамейчык, Гелера і іншых пастаянна фігурыруюць у спартыўных пратаколах на прызавых месцах. Хацелася б больш ведаць аб рабоце спартыўных секцый, аб лепшых спартсменах, быць у курсе ўсіх падрабязнасцей спартыўных спаборніцтваў. Ва універсітэце штогод праводзіцца круглагадовая спартакіяда. На наш погляд, шматтыражная газета павінна шырока асвятляць ход спаборніцтваў, ускрываць недахопы ў рабоце спартыўных бюро факультэтаў, абагульняць вопыт лепшых з іх. Замалёўкі аб лепшых трэнерах і іх выхаванцах таксама ўпрыгожылі б старонкі газеты.

Пажадаем нашай рэдакцыі шырока асвятляць спартыўнае жыццё універсітэта.

Група студэнтаў-хімікаў.

Вытворчую гімнастыку— у рэжым вучэбнага дня

Вытворчая гімнастыка ва ВНУ набыла асаблівае значэнне ў сувязі з прыняццем «Закона аб умацаванні сувязі школы з жыццём і аб далейшым развіцці сістэмы народнай адукацыі ў СССР».

Найбольш дзейсным і даступным відам вытворчай гімнастыкі ва ВНУ з'яўляецца фізкультурная паўза, якая прызвана перш за ўсё рашаць задачу забеспячэння актыўнага адпачынку студэнтаў, павышэння іх працаздольнасці.

У рэжыме вучэбнага дня студэнты практычна не маюць магчымасці выконваць фізічныя практыкаванні. Перапынкі ж паміж заняткамі часта праводзяць як прыдзецца, амаль без руху, а ў хлапцоў — у воблаках тытунёвага дыму. Фізкультпаўзу трэба праводзіць штодзённа пасля другой пары лекцый першай і другой змен.

Фізкультпаўза, якая праводзіцца ў працэсе вучэбнага дня, аказвае станоўчы ўплыў на стан здароўя, актыўна ўздзейнічаючы на сардэчна-сасудзістую сістэму, ліквідуе застойныя з'явы, Гэта забяспечвае лепшае працяканне пра[illegible] цэсаў абмена рэчываў у стомле[illegible] ных клетках кары вялікіх пау[illegible] шар'яў...

Для шырокага распаўсюджван[illegible] ня вытворчай гімнастыкі ва уні[illegible] версітэце вялікае значэнне маюц[illegible] адносіны да яе прафесарска-вы[illegible] кладчыцкага складу. Яны павінн[illegible] садзейнічаць у арганізацыі я[illegible] правядзення. Ды і самім выклад[illegible] чыкам неабходна фізкультпаўза.

Ф. БАЙМАН,
ст. выкладчык кафедры фізвыхавання.

Ад рэдакцыі: Гэтае выступленне Ф. Баймана надрукавана ў шматтыражнай газеце Кіргізскага дзяржуніверсітэта «Путь к знаниям». Друкуючы яго, рэдакцыя спадзяецца, што яно зацікавіць работнікаў кафедры фізвыхавання нашага універсітэта і ўсю грамадскасць БДУ. Прапанова Ф. Баймана заслугоўвае, на наш погляд, вялікай увагі.

Яўген КАЗЮКІН.

Маленькі фельетон

Прыхільнікі Панурга

Хлапец з неахвотай чытаў бессмяротны твар Рабле «Гарганцюа і Пантагруэль». «І што ў ім добрага?—разважаў ён.— Гэты раман можна чытаць толькі пры бяссонніцы». Пазяхнуў і ўжо збіраўся класціся спаць, як раптам сонны позірк упаў на разгорнутую старонку, і студэнт прачытаў назву часткі: «Как Гаргантюа восхвалял должников и заимодавцев».

Бліснулі вочы, старонкі ляцелі адна за адной. І раптам— словы Панурга: «Долги — это великая мировая душа... Мир без долгов! В таком мире всё будет в беспорядке». Ах, як добра сказана!

— Ах, як добра сказана! Разумна. А? Каму б гэта і мне задаўжаць? Каму?.. Ідэя!

Сказана — зроблена. І вось ужо чатыры гады студэнт фізічнага факультэта Р. Гінтафт павінен грошы ў касу ўзаемадапамогі і, пэўна, не думае іх вяртаць.

— Хто казаў, што даўгі трэба аддаваць?

— Куды спяшацца? —разважае ён. — Вунь А. Скудны закончыў універсітэт, а так і не аддаў 33 рублі 69 капеек. Няўжо я багаты? Бяру прыклад са старэйшых! Ды што я? Н. Закружны паўсотню трымае і — нічога.

Не спяшаюцца пагашаць даўгі і Гарбар, І. Ціханенкаў з гістфака, І. Рамянок з фізфака, А. Дзяруга з хімфака і іншыя. А ўсё ж аддаць грошы сваім таварышам яны павінны. Калі яны забылі аб гэтым, то няхай ім напомняць іх сябры па вучобе.

У КЛАС УВАЙШЛА НАСТАЎНІЦА

(Пачатак на *1* стар.)

цяпер ціха, а пасля тлумачэння новай тэмы паднімае руку і першым перадае расказ студэнткі, запамятаў ён усё добра. Можна было б яму паставіць адзнаку, ён яе заслужыў, як і Зіна Дракіна, якая адказала на ўсе пытанні і атрымала «пяцёрку». Але Ядзвіга ўстрымалася.

— Галоўнае не гэта, —сказала на абмеркаванні ўрока Клаўдзія Мікітаўна. — Ядзвіга Іванаўна сустрэлася з цяжкасцямі, вучань паднёс непрыемны сюрпрыз. І правільна зрабіла яна, што прымусіла Пестракова прыціхнуць не воклічамі, не ўступіла з ім у спрэчку, а проста папрасіла падаць дзённік.

Метадыст і студэнты ацанілі пяты ўрок Ядзвігі Сельскай на выдатна. Ядзвігу ж мучылі ноткі незадавальнення сабой. Пры выкладанні новага матэрыяла забыла выкарыстаць карціну «Сухія пустыні», настрой сапсаваў гэты Пестракоў.

— Я, наадварот, пяты ўрок Сельскай лічу лепей за ўсе астатнія, — заявіла метадыст, — урок, які ішоў не па пісанаму.

Настаўнік ідзе на ўрок і не ведае, што яго чакае сёння, якія «нумары» могуць «выкінуць» дзеці. У працы педагога бываюць засмучэнні, не заўсёды ідзе гладка. Галоўны наш талент — любоў да дзяцей, да сваёй прафесіі і настойлівая праца над павышэннем свайго кругагляду. А чалавекалюбіе дзейнічае на ўсіх.

У 8-б класе чацвёрты свой урок давала Жана Капілевіч. На партах раскладзены карты, раскрыты падручнікі. У час адказаў вучняў практыкантка ўважліва іх слухала, але на клас недастаткова звяртала ўвагу. І асобныя вучні займаліся пабочнымі справамі. Гэтае ўпушчэнне яна змагла выправіць пры выкладанні новага матэрыяла. Студэнтка расказвала аб зонах Усходне-Еўрапейскай раўніны паслядоўна, вобразна, на прыкладах, падкрэслівала гаспадарчае выкарыстанне багаццяў расліннага і жывёльнага свету кожнай зоны. Расказ Жаны быў пераканаўчы і добра запамятаўся школьнікам. Студэнты гэтым летам зрабілі падарожжа па маршруту Мінск — Масква — Валгаград — возера Баскунчак — Астрахань — Каўказ. Веды будучых географаў папоўніліся багатымі назіраннямі, што, безумоўна, сказваецца пры правядзенні ўрокаў.

На першых уроках практыканты адчувалі сябе нясмела. А на чацвёртым-пятым уроку кожны паказаў уменне валодаць класам. Практыканты цяпер трымаюцца, як сапраўдныя, умелыя педагогі. На практыцы яны паспяхова прымяняюць тэарэтычныя веды, набытыя ва універсітэце.

Практыканты вучацца самастойна весці вучэбную і выхаваўчую работу ў школе, яны актыўна дапамагаюць класным кіраўнікам.

У школе цёпла адгукаюцца аб метадысту групы практыкантаў-географаў. Клаўдзія Мікітаўна Шумакова на ніве народнай асветы працуе шаснаццаць гадоў. Багаты жыццёвы і прафесіянальны вопыт яна перадае маладым, пачынаючым. Урокі педпрактыкі аналізуе са студэнтамі дэталёва, разбірае, як кажуць, «па костачках», узважвае ўсе «за» і «супраць». Закаханая сама ў сваю прафесію, Клаўдзія Мікітаўна настойліва раіць практыкантам працаваць над сабой. «Хлеб настаўніка цяжкі, — паўтарае яна, — але калі любіш сваю справу, яна прыносіць вялікую радасць. Таму і падрыхтоўка да ўрока, і сам урок, і штодзённыя адносіны да дзяцей— гэта перш за ўсё творчасць радасная, жыццёва неабходная».

Студэнты паспыталі «свайго хлеба». І кожны з іх упэўнены цяпер, што не памыліўся ў яго выбары. «Самы лепшы!» — цвёрда і аўтарытэтна кажуць яны.

Аляксей ЖУК,
спецкар «Беларускага універсітэта».

УСЮДЫ—65

Адказ на задачу, якая змешчана ў № 27.

11	24	7	20	3
4	12	25	8	16
17	5	13	21	9
10	18	1	14	22
23	6	19	2	15

Калі лічбы расставіць у такім парадку, можна прачытаць беларускую прыказку: *«Дзе ўлада народа, там шчасце і свабода».*

Рэдактар У. КУЛАЖАНКА.

Мінск, Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, 212. Тэлефон 2-07-19. Друкарня Белсаўпрофа. Зак. 2867. АТ 15495.